

Esej iz predmeta „Filozofija medija“

Tema:

Život kao psihodelično iskustvo

Hrustić Elma

1048/II-K

Sadržaj

Kroz ovaj rad ćemo tumačiti čovjeka i njegova uvjerenja, te pokušati pronaći najbolji način koji bi svima od nas pomogao da postanemo bolji. Pojam psihodeličnog iskustva se mijenja kroz različite stavove. Moguće je iskoristiti ga na pravi način, kroz suočavanje sa samim sobom, korištenje mašte kao najjačeg oruđa čovjeka. Govoriti ćemo o granicama koje svakodnevno postavljamo sami sebi i šta nas to zapravo sputava da oslikamo na projektoru najbolju verziju sebe. Naša svijest, naše želje i uvjerenja su naša nada. Život je zapravo, psihodelično iskustvo.

In this text, we will interpret man and his beliefs, and try to find the best way to help all of us become better. The notion of psychedelic experience changes through different attitudes. It is possible to use it in the right way, through facing oneself, using the imagination as the strongest tool of man. We will talk about the boundaries we set for ourselves every day and what actually prevents us from painting the best version of ourselves on a projector. Our consciousness, our desires and beliefs are our hope. Life is, in fact, a psychedelic experience.

Ključne riječi: psihodelično iskustvo, mašta, transurfing, granice, san,

Commented [FF1]: Sažetak ide a ne Sadržaj

Commented [FF2]: Ispod ključne riječi

Commented [FF3]: Ovdje ide summary

Commented [FF4]: Ovdje ključne riječi na engleskom

Kada govorimo o psihodeliji, samo njeno značenje jeste „psiha“ (duša) i „delos“ (vidljivo). Prema pravom značenju psihodeličnog iskustva podrazumijevamo proces mijenjanja svijesti, nastanak određenih halucinacija, pod utjecajem lijekova ili nekih drugih faktora. Međutim psihodelija može imati i drugačiji kontekst koji je upravo prikazan kroz analizu ovog djela. Da li je život psihodelično iskustvo? Koliko ste se puta uhvatili u razmišljanju o tome šta je zapravo naša svijest i kako nikako ne možemo pobjeći od nje. Stalno se susrećemo sa pojmovima kao što su „kolektivno širenje svijesti“ ali šta to zapravo znači?

Prema autoru Krešimiru Mišaku, koji je proveo niz istraživanja, razvio mnoge teorije, dao odgovor na mnoga pitanja, život prolazi između onoga što stvaramo u svojoj glavi i

Commented [FF5]: Nova rečenica???

Isto tako, bar jednom smo se našli u situaciji u kojoj smo bili tužni i razočarani, a neko nam je rekao da je takva sudbina. Šta je zapravo sudbina? Da li ona upravlja našim životima ili smo mi ti koji je sami krojimo? Da li nam se vraćaju naši postupci prema drugima, ili je život nepravedan prema nama? Ponekad bježimo od ovakvih razgovora, jer su, složiti ćete se, jako teški. Čovjeku je najteže prihvatiti svoje greške i uvijek je lakše graditi sreću na nečemu već gotovom, a u slučaju grešaka, kriviti druge za njih. Kriviti sudbinu. Valjda je tako trebalo da bude? Da li se karma vrti u krug i vraća nam naša dobra i loša djela. Prema nekim vjerovanjima postoje četiri vrste karme, od kojih je prva da sve ono što nam se dešava jeste posljedica našeg djelovanja u prošlom životu, zatim to djelovanje možemo promijeniti kroz duhovno vjerovanje, sljedeća jeste da naše karakteristike ostaju iste u svakom novom rađanju te posljednja onuhvata da ukoliko ne vršimo nikakvo djelovanje prema drugima, odupiremo se karmi, moramo se posvetiti sudbini ili vjerovanju u Boga. Koliko god vrsta karme da postoji, sve imaju zajedničku tačku, a to je da se sve u životu vraća.

Ova tema je jako bitna, jer je usko vezana za naša vjerovanja, samopouzdanje, stavove i mišljenja. Da li vjerujemo u sve ono što nam mediji plasiraju putem malih ekrana? Da li smo se i u ovom periodu korona virusa prepustili medijskom djelovanju ili smo nastavili sa svojim uvjerenjima? I nešto što je najbitnije, da li nas je tehnologija uništila do te mjere da smo zaboravili uživati u lijepim trenucima?

Pod djelovanjima medija, ali i ostalih faktora sasvim neprimjetno smo potonuli u neki drugi svijet i zaboravili smo svoje prave vrijednosti. Ovdje se pojavljuje i pojam tehnološkog transhumanizma koji nastoji stvoriti čovjeka unaprijeđenih vrijednosti spajanjem ljudskog tijela i mašine.

Svako od nas se ponekad zapita zašto se nešto dešava te kakvi su naši postupci, da li su oni zapravo takvi zbog našeg prethodnog iskustva. Smatra se kako je naše iskustvo stvarno, ali i u tom polju dolazi do mnogih nesuglasica nakon tehnološkog razvoja. Naša uvjerenja ponekad postaju poljuljana zbog suočavanja sa nekim novim činjenicama. Naša svijest ponekad stvara neke stvari onakvima kakvima bismo mi željeli da budu, ali da li nam bude previše lijepo da bismo odustali od tog svijeta mašte i prepustili se stvarnosti? Pri prevelikom prepuštanju počinjemo gubiti granicu između stvarnosti i našeg maštanja.

Sama svijest čovjeka tjera ga za slobodom, razmišljanju o svemu onome što se već dogodilo, šta bi se desilo kada bi nešto moglo biti drugačije i kada bi se mogao vratiti u prošlost da promijeni neke stvari.. To je niz stvari s kojima se susrećemo od malena. Uvijek razmišljamo šta bi se desilo da smo prije 10 minuta donijeli drugačiju odluku. Ponekad stvarnost biva jako ružna, pa bježimo u naše skrovište okupirano maštom. Želimo saznati nove stvari, promijeniti naš život i isto tako otvoriti svoje granice prema životu, ne želimo da one budu realne, već nama moguće. Možda na taj način jedino i uspjevamo savladati strahove sa kojima se borimo.

Sama realnost čovjeka pokriva određene nivoe a to su hemija, fizika i biologija, ali i psihologija koja je možda i najbitnija. Sami smo stvaraoci našeg života. Možemo sve. Sami sebi postavljamo ciljeve, granice ali i spletke. Čovjek je sam sebi ponekad najveći neprijatelj. Gore navedeni nivoi kreiraju našu stvarnost, sami kreiramo optimističku ili pesimističku sliku stvarnosti. Na nama je da li ćemo prihvatiti sve ono što se dešava, mirno živjeti u svijetu, neprimjetno, bez da ikome smetamo ili ćemo se potruditi da promijenimo sve ono što nam smeta, što nas koči i ubija želju za nečim lijepim. Neki naučnici su rekli kako je stvarnost izmišljotina nemaštovitih ljudi.

Ruski fizičar **Vadim Zeland** je osmislio teoriju pod nazivom **transurfing** koja je zasnovana na ideji da postoji beskonačan broj verzija razvoja svake situacije u kojoj se nađemo. Prema ovome, najbitnija stvar jeste razgovor čovjeka sa samim sobom, postavljanje jasnih ciljeva, ne ostavljanje tih ideja i želja samo u glavi već njihovo prenošenje u stvarnost. Na taj način ne možemo pogriješiti. Ta snaga koju dobivamo pri razmišljanju o nečemu, našim željama koje možemo ostvariti i zamišljanjimo kako bi nešto moglo izgledati zapravo je najveći faktor uspjeha. Ovaj autor je ovaj prizor predstavio na slikovit način, da zamislimo naš život kao film koji se vrti na projektoru. Jer ono što nacrtamo na tom projektoru, vidjet ćemo i na filmu. Trebamo postati majstori vlastitog projektora, vlastitog života. Sami sebi trebamo biti najbolji prijatelji.

Problemi su nešto s čime se svako od nas susreće svakodnevno. Nije bitno kakvi su, bitno je da pronađemo načine da ih riješimo. Ljudi ponekad prebrzo odustaju i prihvataju stvarnost onakvom kakva i jeste, ponekad u glavi stvaraju slike čak i gorim a i ne potrudu se da razmisle kako da budu bolji sami sebi. Kako da pobjegnu od nemoći, kako da stvore vlastiti film koji bi dobio najuspješniju nagradu i kako da ostvare nešto za šta misle da nikada ne bi mogli su neka od pitanja koje čovjek sebi treba često postavljati. Ne trebamo bježati od onoga što nam se

Commented [FF6]: bold

Commented [FF7]: italic

dešava, ne trebamo dopuštati sebi da tonemo, već se trebamo opustiti i razmišljati o tome kako bismo željeli da ta naša stvarnost izgleda.

Niko od nas ne može odmah uspjeti, za sve je potrebno vremena. Možda je vrijeme nešto što sputava mnoge ljude. Svi se vode time da ako su tužni- vremenom će proći, ako su sretni- sreća kratko traje. Kažu kako je vrijeme najbolji lijek. Ali zašto mi ne bismo bili sami sebi lijek za sve naše probleme. Ne trebamo bježati od onoga što je u nama. To smo, jednostavno, samo mi. To su naše želje, naša nadanja i strahovanja. Ne smijemo dopustiti sebi da razočaramo ono malo dijete u nama koje sanja. Jer šta bi to dijete reklo osobi koja smo danas postali? Razmislimo i ne zaboravljajmo, jer ne smijemo dopustiti da se ta vatra u nama ugasi kada razmišljamo o svemu šta bismo mogli postići.

Granice su prisutne jedino u nama, one su tu zbog naših umnih sposobnosti, društvenog položaja, prema prirodnim zakonima, kulturnim i vjerskim idealima. Granice su uvijek tu, kuda god da se okrenemo. Od našeg rođenja imamo određene granice. Sto puta ste čuli od roditelja da nešto ne smijete učiniti, do kada trebate doći kući, zatim odrastate i idete u školu te imate granice u ponašanju, rokovima za učenje, te odlazite na posao gdje se te granice sve više i više povećavaju. Ali da li smo dovoljno jaki da ih prevaziđemo? Ljudi će ih stalno postavljati, ali nemojte ih postavljati sami sebi.

Mašta je nešto što nam uvijek ostaje. Bez obzira na sve, koliko god nam ponekad bilo teško, imamo mogućnost stvaranja nekih lijepih stvari u glavi. Moramo priznati da nam je svaki put bilo lakše ako bismo makar malo pobjegli u taj naš, zaključani, svijet. Ta mašta može biti sposobnost stvaranja slika ili kombinacija stvarnosti i naših vizija. Mašta je, možemo sigurno reći, naše najjače oruđe. Ona nas ponekad održava normalnima svojim stvaralačkim tendencijama. Ona je beskonačna.

Dotaći ćemo se i snova jer oni predstavljaju jednu od sedam stanja svijesti. Kroz san čovjek počinje spoznavati koje su emocije za njega zapravo oslobađajuće, te se emocijama daje glavna uloga. Ponekad nam u san dolaze stvari koje smo prethodno vidjeli, stvari o kojima smo mnogo prije toga razmišljali. Čudno je što nekada odlazimo na spavanje kako bismo se odmorili, pobjegli od stvarnosti jer smatramo da onda kada se probudimo sve će biti bolje, ali to nas prati i u snu. U snovima pronalazimo odgovore na neka naša pitanja, ponekad se budimo plaćući što je jednako dobro jer se možda budni suzdržavamo zaplakati. Zašto živimo u društvu u kojem je suza sramotna, a mnoga loša djela se smatraju ponosnim i nailaze na niz pohvala. Svi ljudi ispoljavaju emocije na različite načine, neko će se truditi da uvijek bude nasmijan ili

hladnokrvan prema svakoj situaciji vjerovatno zbog svog prethodnog iskustva u životu. To je zid koji čovjek diže prema ljudima od straha da ne bude ponovo povrijeđen. Sva naša životna iskustva nas vode tokom narednog perioda, vjerovatno nikada nećemo dopustiti da nas neko prevari dva puta, shvatit ćemo ukoliko nas je neko izdao i slično. Isto tako imamo osobe koje će zaplakati u svakoj situaciji, bez obzira da li je sretan ili tužan trenutak. Kroz snove ćemo se nesvjesno sastati sami sa sobom i preći neke barijere.

Dok spavamo, naša podsvijest radi punom snagom. Ljudi se ponekad boje da će se izdati tokom sna, jer će tako nesvjesno priznati nešto što ih muči već duže vrijeme ili jednostavno neće ništa sanjati ukoliko nisu opteretili svijest s nekim stvarima. Skoro se nikada ne sjećamo naših snova, oni traju kratko ali zašto imamo osjećaj da to traje satima? Možda i u tome leži odgovor da u životu ne trebamo pridavati veliki značaj lošim trenucima, jer će prava uvijek biti zadovoljena.

Čovjek treba da se bazira na njegov doživljaj svijeta, a ne na ono što mu je nametnuto od strane drugih. Jer je upravo on taj koji kroji svoju budućnost, bez obzira na sudbinu, jin i jang, uvjerenja. Čovjek sam sebi postavlja granice i bira puteve kojima će ići. Ponekad biramo neke iako znamo da su pogrešni, u želji da steknemo to iskustvo. To svako od nas treba na vrijeme proći. Trebamo doživjeti i dobro i loše, i uspjehe i padove, niz grešaka. Jer greške su dokaz da se trudimo. Samo na taj način možemo ostvariti neko iskustvo u našem životu te stvoriti vlastita uvjerenja kojima se zapravo želimo voditi. Ipak nikada ne trebamo biti previše tvrdoglavi do te mjere da ne želimo ni saslušati druge. Ponekad nismo u stanju sagledati situaciju iz svih uglova te možemo donijeti pogrešnu odluku. Ponekad neko drugi vidi nešto što je nama pobjeglo. Uvijek trebamo saslušati i druge jer na taj način možemo biti ili sigurni do kraja naše odluke ili možemo preispitati određene činjenice.

„Čovjek uči dok je živ.“- nešto što smo čuli mnogo puta u životu. Ovu rečenicu većina ljudi koristi prilikom pravdanja za neuspjeh, ali zašto je ne bismo koristili zbog novih saznanja. Zašto ne bismo učili novi jezik, pravili neke nove stvari, pronašli se u nekoj umjetnosti, čitali više knjiga? To je najteže, jer je nama po prirodi lakše okriviti druge i odustati, pa i ubijediti sebe da je nešto tako, a nije. Trebamo biti iskreni sami prema sebi. Trebamo graditi sebe na najbolji mogući način. Trebamo izazvanu ljubomoru u sebi prema drugima iskoristiti na pravi način. Ljubomorni smo na nešto što drugi imaju, a mi nemamo? Ko kaže da nešto ne možemo imati? Možemo izgraditi sebe u stabilnu, pametnu osobu. Trebamo izgraditi sebe prema tim stvarima za koje mislimo da nam nedostaju. Potrebno je prestati govoriti ružno o drugima jer oni nešto imaju, a mi nemamo. Na taj način čovjek zavarava sam sebe. Zavarava sebe i traži podršku od prijatelja da čine isto, te ubjeđuje sam sebe kako je neko gori, kako ne vrijedi, a zapravo mu samo zavidi. Uvijek trebamo početi sami od sebe. Svi imamo mane, svi griješimo, ali samo neko od nas će pronaći pravi način da se izbavi od takvih stvari i iskoristi ih na najbolji mogući način. Neće nam to zavaravanje pomoći da vidimo sebe **boljom osobom u ogledalu.**

Commented [FF8]: Iznesite stav o opijatima na kraju kao iluzionizam a ne kao dobru ideju i ideju dobra. Slažete li se ?